

1893-2019.

Gyülekezeti Hírmondó

2019.

15. évfolyam Különkiadás

A Különkiadás, amit most kezetekbe vehettek négy fő téma köré csoportosítja a gyülekezet életét. Szólunk a templom építéséről, a Gyülekezet lelki épüléséről, az esperesi szolgálat éveiről és az úrkúti Konferencia- és Szabadidőközpont építéséről. Természetesen mind a négy témában csak felvillantani tudunk néhány jellemző eseményt a teljesség igénye nélkül. Mégis úgy vélem, ezek az írások arról tanúskodnak, ami 1993-ban a templomszentelő istentisztelet vezérmotívuma volt: „Mindeddig megsegített minket az Úr” (1. Sám. 7.12.)

SDG

Pappné G. Judit
főszerkesztő

Kedves Testvérek!

Nt. Takaró Tamás esperes lelkipásztor nyugállományba vonulásával mérföldkőhöz ér gyülekezetünk. Úgy gondoltam, hogy ebből az alkalomból érdemes egy összegzést, számvetést készíteni. Első sorban azok kedvéért, akik nem voltak részesei az elmúlt 35 év minden eseményének, mert valamilyen oknál fogva később kerültek közénk.

Maga a Hírmondó sem létezett mindig, az első szám 2005 Húsvétján jelent meg.

A templom építése

„Mindeddig megsegített bennünket az Úr”

1885. elején Pesterzsébeten, egykori nevén Erzsébetfalván 50 protestáns család élt. Szász Károly püspök megbízólevele alapján 1885. februárjában tartották az első istentisztelet egy magánlakásban. A lelkipásztor Szabó Aladár volt.

A gyülekezet 1893-ban jött létre fiókegyházként, az első gondnok dr Bak Imre volt. A presbitérium először imaházat, majd templomot akart építeni.

A telep lakossága dinamikusan növekedett, 1869-ben 3, 1900-ban 2113 fő reformátust tartottak nyilván. Ezért 1902-ben önállóvá vált a gyülekezet, első lelkipásztora **Molnár János** volt 1902-1911-ig. 1903-ban készült el a ma is használatos szószék, 1908-ban a paplak

1911 és 1936 között **Szinok Zoltán** volt a gyülekezet második lelkipásztora. 1915-ben itt, az Ady Endre utcában, ezen a helyen épült meg az imaház, amit 1922-ben a torony és a karzatok hozzáépítésével bővítettek ki. Közben folyamatos volt a gyűjtés templomalap számára.

1927-ben avatták fel a 13 fokozatú új orgonát.

1928-ban megalakult Magyarország nyolcadik cserkészcsapataként a 8. számú Turul Cserkészcsapat.

1935-ben kapta nevét a **Pesterzsébet Központi Református Gyülekezet** – a Klapka téri gyülekezet megalakulásával

1936-ban **Dr. Tálas Áront** választotta meg a gyülekezet harmadik lelkipásztorává. A nagy terv, a templomépítés újra előtérbe kerül. Ez 1938-ban megvalósulni is látszott, mert a MÁV templomépítés céljára a vásárcsarnokkal szemben egy 872 négyszögöles telket adományozott volna ingyen. Nagy erővel indult meg a gyűjtés. Téglajegyeket adtak ki, megjelent az újabb felhívás adakozásra, a presbitérium az egyházi adó jelentős növelését határozta el. Pályázatot írtak ki a tervek elkészítésére, melyet Benkő János nyert meg. Már a költségvetés is készült, amikor a háború közbeszólt. A presbitérium nagy lelki fájdalommal későbbre halasztotta a templomépítés ügyét.

A parókiába, lelkészlakásba 1944-ben előbb a németek, majd az orosz hadi kórház költözött. A világháborút követően mindenhol csak pusztulást lehetett látni. A templom padjai eltűzelve, az orgona szétszedve, mindenhol rombolás és szemét.

A háború előtt a gyülekezetben szolgáló hat lelkipásztor egy kivételével mind elment. Aki maradt és mentette, őrizte az egyház iratait és értékeit az **Takaró Károly** volt.

Amikor 1946-ban visszakapta az egyházközség a templomot és a parókiát, a gyülekezet újraéledt és történetének negyedik lelkipásztorává **Takaró Károlyt** választotta. Ő 38 évig szolgálta a gyülekezetet. Ezekben a nehéz, egyházellenes időkben a gyülekezetben lévők megtartását és új egyháztagek beépítését tekintette a legnagyobb missziói feladatának, melynek hűséges társával és munkatársaival eleget is tett

Minden külső hatás ellenére, anyagilag és lélekszámban ugyan kissé megrostálva, de életben tartotta a gyülekezetet. Élete végéig, utolsó napjáig szolgált. Egy vasárnap az istentiszteletet még megtartva 1984. február 26-án halt meg.

Helyére a presbitérium ötödik lelkipásztorrá **Takaró Tamást** választotta. A gyülekezet létszámának növekedése továbbra is töretlen maradt. A 80-as

évek végére kicsi lett a régi imaház. A presbitérium döntése alapján megkezdődött a templom bővítésének folyamata. 1991-ben bejegyzésre került 20 ezer forintos alaptőkével a Református Templom Alapítvány és megindult a gyűjtés. A legkülönbözőbb összegű adományok gyűltek össze. Volt, aki néhány száz forintot tudott adományozni, volt, aki milliókat. Egy idős testvérünk végrendeletileg a családi házát hagyta a templomépítés céljára. Támogatta az építkezést a Dunamelléki Református Egyházkerület is. Összesen 11 millió forint gyűlt össze a templomszentelés napjáig.

A tervezés munkáját, és a kivitelezés felügyeletét Hoppálné Kun Teréz építészmérnök vállalta. Az építkezés utolsó fázisában a gyülekezet a nagyteremben tartotta vasárnapi istentiszteleteit, volt, amikor egy vasárnap kettőt, hogy mindenki részese lehessen az igehirdetésnek. Ez az utolsó időszak 6 hónapot és 5 napot vett igénybe. Az építkezés során 500 férőhelyesre bővült a templom. Új padlózatot, ajtókat, ablakokat és tetőt kapott. Teljes felújítás történt az elektromos és fűtő hálózatban. Közben rengeteg segítő kézre volt szükség, szombatonként tele volt a templomkert gyülekezeti tagokkal, akik pakoltak, szemetet szedtek, orgonát szedtek szét – mindig, amire épp szükség volt. 1993. december 5-én gyülekezetünk fennállásának 100-ik évfordulóján Dr. Hegedűs Loránt püspök úr szentelte fel az újjáépített templomot.

Ekkor még hátra volt a torony megemlése és a gyülekezeti épületek bővítése.

A hivatali épület a bővítés előtt

Ezek a beruházások is nagyrészt gyülekezeti adományokból valósultak meg. 1998-ban készült el a templomudvar, míg 1999-ben a parókia és a gyülekezeti helyiségek külső és belső felújítása. Legyen mindenért Istené a dicsőség!

A gyülekezet lelki épülése

„Épüljetek fel lelki házzá.”

Ez az épülés a Pesterzsébet-Központi gyülekezetben nagyszerű elődök munkájára épült – elsősorban lekipásztor édesapám és szolgálatokban is társa, édesanyám hűséges szolgálataira – annak mintegy folytatásaként, még ha a történelmi sorsforduló is hozott nagy változásokat.

A rendszerváltást kapunyitások követték. Isten nyitogatott kapukat, amelyek megnövekedett és egészen új lehetőségeket is jelentettek. Az egyház és gyülekezetei kiléphettek a zártságból és évtizedek után újra beléphettek iskolákba, óvodákba, kórházakba, börtönökbe. Lelkipásztorok lehettek és lettek képviselők, így hatásuk és beleszólásuk lehetett a közélet alakulásába. Újraindult a cserkészlet és a társadalmi missziók sokasága. Egészségügyi és oktatási intézményeket kaptunk vissza. Mindezek azt is jelentették, hogy megnőtt a gyülekezet mozgástere is, meg a felelőssége is. A miénk is!

Hirtelen munkatársak kellettek mindenhova, képzett, alkalmas férfiak és nők. Isten kegyelmesen gondolt viselt ránk. Kaptunk hitoktatókat, megtért fiatalokat segítőnek, vezetőket egy-egy új kezdeményezéshez.

A szükséges munkatársakat megtalálni, felkészíteni és szolgálatba kellett állítani. Ezért indítottam el a munkatársi órákat, majd a férfi bibliaórákat.

Az asszonyóra és a kórus szolgálata folyamatos volt éppen úgy, mint a vasárnapi iskola, a gyerekekkel való foglalkozás az istentiszteletek alatt, valamint az úrvacsoraosztásokat megelőző bűnbánati istentiszteletek is.

Újra indítottuk az evangelizációkat. 1986-tól újra van gyülekezeti hittan is azoknak, akik az iskolai fakultatív hittanra nem tudták vagy nem akarták beírni gyermeküket.

1989-ben elindítottuk a gyülekezeti szegény programot, ahová 42 főt vettünk fel, és akiken igyekeztünk diakóniai lelkülettel segíteni.

1990-től megkezdődött a cserkészmunka is.

Az évente növekvő számú iskolai hittanosokból, az esküvőjükre készülő fiatal párokból folyamatosan jelentős számú konfirmandusunk volt minden évben. Ezek hozták meg a különböző korosztályos fiatalokból megalakult ifjúsági csoportjainkat, amelyek beszámolóim írásakor már négyen voltak.

Az ifjúsági kort éppen elhagyók kérték, hogy nekik is legyen órájuk. Így született meg a FIFA, a Fiatal Felnőttek Közösségének Bibliaórája.

A gyülekezeti munka így minden korosztályt elért, gyermekektől fiatalokon át az idősekig. És minden evangéliumi szükségletet igyekeztünk kielégíteni közöttük. A külön való bibliaórájukat, az önálló csendes hétvégék, táborozások megszervezését.

Lelki épülésünket szolgálták a lelkigondozói beszélgetések. Gazdagítottak zenekarunk (Anima Soni) és kórusaink szolgálatai is lelkileg bennünket.

Kilépve közösségünk falain túlra sokfelé eljutottunk és szolgáltunk a Kárpát-medencében magyar testvéreink között igével, zenével, kórossal és közben mi gazdagodtunk. A bennünket is körülvevő országok mindegyikébe eljutottunk egyénileg és csoportjainkkal is és Európa több országába is szolgálhattunk.

A legtöbb hétköznapi alkalmunk imaközösséggel kezdődik vagy zárul. Család voltunk az induláskor és nagy család lettünk mára.

Úgy látom, hogy sok áldás kaptunk Istentől, megtérő fiatalokat, akik közül többen ma már presbiterek. Fiataljaink közül sokan szolgálnak az öregek között, kórházakban és öregek otthonában is. Gyülekezeti újságot indítottunk évtizedekkel ezelőtt és évente négyszer jelentetjük meg gyülekezeti Hírmondónkat, hírekkel és gyülekezeti beszámolókkal.

Igehirdetéseink ott vannak kinyomtatva a nagyszerű iratterjesztésünkben.

A missziói, diakóniai és igei szolgálatok új lendületet kaptak úrkúti konferenciaközpontunk megépítésével. Mindezekért is és a sok-sok meg nem említettekért is dicsőítjük Isten. Köszönöm ezekben a családom, munkatársaink, szolgálati ágak vezetői sok évtizedes csendes és hűséges szolgálatait. „Mindeddig megsegített minket az Úr.” Soli Deo Gloria

2019. szeptember hó

Takaró Tamás
lelkipásztor

Takaró Tamás pesterzsébeti szolgálatának 20. évfordulóján

A gyülekezeti énekkar

„Mert kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem töletek van: Isten ajándéka ez...” Efézus 2:8

Gyülekezetünk legtöbb tagot számláló és az elmúlt húsz évben állandó létszámmal működő csoportja az énekkar. Takaró Mihály karnagy vezetésével, fennállásának 40 éve alatt a református egyház kórusai között ismertségre, sőt, kiemelkedő elismerésre tettünk szert. Felkértek közreműködésre világi kórusok is, kerületi rendezvények rendszeres előadói vagyunk. Szolgáltunk határon túli, azon belül kárpátaljai és erdélyi gyülekezetekben, Hollandiába is több ízben eljutottunk. Koncertjeinket mindig nagy érdeklődés kíséri. Mindez – karnagyunk áldozatos munkája és a kórustagok elkötelezettsége mellett annak is

köszönhető, hogy támogató gyülekezetünk mindvégig mögöttünk állt élén vezetőjével, Takaró Tamás nagytiszteletű úrral. Köszönetet mondunk neki azért, hogy mind az anyagiak, mind a körülmények biztosításával lehetővé tette a kórus számára a sikeres működést.

Az 1980-as évek közepétől az énekkar tagjainak létszáma a gyarapodó gyülekezetével párhuzamosan nőtt. Sokakat kezdetben csupán a kóruséneklés öröme vonzott, de rövid idő alatt találtak lelki otthonra a gyülekezet befogadó, szeretetteljes, tágabb közösségében. Tamás igehirdetései nyomán pedig megismerhették Jézus Krisztust és nyertek megújult életet – ahogy annak idején a jelen sorok írójával is történt – és vált a kóruséneklés bizonyosságtétellé, Istent dicsőítő szolgálattá. Napjainkban az énekkarosok gyülekezetünknek rendszeresen istentiszteletre járó tagjai is egyben.

Egy gyülekezeti kórus szolgálata összefonódik lelkipásztorának szolgálatával; így kísértük énekelt bizonyosságtétellel Tamás igeszolgálatait egyházi

ünnepeken, evangélizációs alkalmakon. Így kísért el ő is a kórust hazai és külföldi útjai során. Az utóbbiak közül is szívünkhöz legközelebb a határon

túli területek református gyülekezeteiben végzett szolgálataink állnak. Azt, hogy több ízben eljuthattunk a kárpátaljai Beregszászra, az észak-erdélyi Máramaros-szigetre, Tamásnak az ottani gyülekezetek lelkipásztoraival, vezetőivel ápolt személyes, baráti kapcsolatának köszönhetjük. A máramarosszigeti egyházközség testvérgyülekezetünk is lett, kórusuk budapesti látogatásai alkalmával – ugyanígy a steenweijki holland kórus látogatásai során – Tamás vezetésével, gyülekezetünk összefogásával tudtuk vendégeinket és család-tagjaikat illendőképpen fogadni ugyanolyan szeretettel, amiben náluk mi is részesültünk.

Tamás 35 évig tartó szolgálati ideje alatt templomunk ajtaja mindig nyitva állt a zenét kedvelő, a protestáns egyházzene iránt érdeklődő, vagy az énekszóval hirdetett igéből lelkileg is töltekezni kívánó hallgatóság számára. Így adott helyszínt templomunk az énekkar évadzáró- és jubileumi koncertjeinek, egyházmegyei kórustalálkozóknak, vagy így lett helyszíne a nagysikerű és emlékezetes Kreol Mise- előadásnak 2007-ben, melyet a kórus a Pesterzsébeti Városi Vegyeskarral és a dél-amerikai népzenei játszó Los Andinos együttessel karöltve adott elő.

Nem lehetünk elég hálásak lelkipásztorunknak és a gyülekezet elöljáróinak a közelmúltban átadott úrkúti gyülekezeti konferencia-központunkért. Megvalósítása nagy segítséget jelent kórusunk számára is, hiszen így mostantól a szolgálatainkhoz való felkészülést elősegítő, rendszeres kórustáborok helyszínéül szolgálhat majd.

Munkáján Isten áldását felmutatni tudó, gyülekezetépítő lelkipásztorunknak kívánjuk, hogy a pihenés éveit Urunk iránti hálával szívében, meglegedettségben töltsse. Bízunk benne, hogy még lesz alkalmunk szeretett lelkipásztorunkkal a jövőben is közös szolgálattételre. Kórusunk karnagya és minden tagja pedig imádságos szívvel és reményteljes várakozással készen áll a közös szolgálatra újonnan megválasztandó lelkipásztorunkkal, akivel közösen munkálkodva továbbra is együtt dicsőítjük majd énekszóval Urunkat, Megváltónkat.

Dukay-Farkas Krisztina

Cserkészzet

Magyarországon 1908-1909 óta van írásos emlék a cserkészzet létezéséről. A pesterzsébeti 8 számú Turul Cserkészcsapat megalakulása 1912-1913-ra tehető. Fenntartójuk, lelki támaszuk, felügyelőjük a Pesterzsébeti Gyülekezet volt.

A csapat 1948-ig kiválóan működött, mígnem a kommunista rendszer hatalmi szóval és rendelettel betiltotta működésüket.

1988-89-ben a rendszerváltoztatás idején újra lehetőség nyílt a nagy múltú ifjúsági mozgalom felélesztésére.

A presbitérium döntése alapján kezdődhetett először a kutató munka, majd a csapatépítés. A kutatás első renden arra irányult, hogy hogyan működött egy ilyen mozgalom a múltban. Kevés írásos emlék, könyv, cserkészkönyv került elő, de találtunk jó néhány értékes tárgyi emléket. A zászlónkat közel 40 évig őrizte Csuhai Nagy Károly, az utolsó cserkészparancsnok – kiteve magát és családját nem kis veszélynek.

A megőrzött régi cserkész zászló ünnepélyes átadása

Néhány hétvégi képzés után, amelyet a Magyar Cserkészszövetség indított, némi foglalkozás lehetett arról, hogy mit is jelent cserkésznek lenni és mit akar a mozgalom elérni a fiatalokkal való foglalkozás során.

A toborzás és ismerkedés után 1990-ben került sor az első fogadalom tételre, közel 30 fiú és lány mondta az eskü szövegét: „... hű leszek Istenhez és a Hazámhoz...”

A cserkészzet fontos része az istentiszteleteken való részvétel, a történelmi ismeretek bővítése, a természettel való ismerkedés, és hazai tájak megismerése. A cserkészzet olyan fiatalokat szeretne nevelni, akik az átlagosnál különbek lesznek. Igaz keresztyén életet élnek, magyarabb magyarokká válnak, akiket a liberális kozmopolita szellemiség nem befolyásol semmiféle döntésükben.

Hogy ez sikerült-e? Hogy kinek mit adott, ki milyenné lett a cserkészzet által, nem tudhatom, de azt tudom, hogy az én személyes életemben meghatározó időszakot jelentett a csapatvezetéssel eltöltött közel 10 év. Csodákat láttunk és tapasztalhattunk meg, jártuk a mezőt, a rengeteget, gyalog, két keréken, aludtunk a fűben, szénapadláson, történelmi emlékhelyeink tövében, templomaink kertjében és annak csendes falai között, ettük, amit főztünk és az esti tábortüzeknél hálás szívvel gondolhattunk arra, hogy az Isten gondviselő szeretete és áldása mindvégig ott volt rajtunk.

Németh Béla
presbiter, volt cserkészparancsnok

Cserkész tábor Nagyvisnyón

Kinek mit adott?

A cserkészzet mind a mai napig úgy gondolom, hogy talán a legmeghatározóbb tevékenység volt az életemben, hogy azzá váljak, aki vagyok. Olyan értékekre tanított, melyek ma már sajnos egyáltalán nem természetesek: becsület, tisztesség, hazaszeretet... Mindemellett a templom közelsége természetessé tette az Isten felé fordulást. Talán kevesen tudják, de a 90-es évek 8.sz. Turul

cserkészcsapatának megítélése országosan is kiemelkedő volt, amit leginkább parancsnokunknak, pótapánknek, Németh Bélának köszönhetünk. Hálás vagyok mindazért, amit abban a szűk évtizedben kaphattam, tanulhattam. SDG! (Papp András)

Megtanultuk tisztelni, szeretni és Isten rendje szerint uralmunk alá hajtani a teremtett világot. Németh Béla bácsi – az utolsó időben Váradi Zsigával – folyamatosan fejlesztette a hitünket, az állóképességünket és azt, hogy keresztyén magyar fiúként, férfiként hogyan kell megállni a helyünket az életünk során. (Papp Gábor)

A cserkészzet által megtanultuk hogyan lehetünk emberebb emberek, magyarabb magyarok. Isten kegyelméből a mi cserkészcsapatunkban is életre szóló barátságok kötődtek. (Bagdy Attila)

Olyan értékrendet, erkölcsi tartást és a mai napig használható gyakorlati tudást kaptam a cserkészettől, amelyek alapjaiban határozzák meg azt, aki vagyok. Csomókötés, tűzrakás, főzés, tájékozódás, honismeret, az ebből fakadó hazaszeretet... Ezeket az iskolapadban nem tanulhattuk volna meg. Másrészt abban a kivételes helyzetben voltam, hogy édesapám volt a cserkészparancsnok, így hiszem, hogy szétszakíthatatlan apa-lánya kapcsolatunkat is a cserkészzetben együtt töltött időnek köszönhetem. (Németh Zsuzsanna)

Azért szerettem meg a cserkészzetet, mert sok gyakorlati dolgot tanultunk, amit ma is tudunk hasznosítani, emellett hazánk szépségei és gyönyörű tájai közül is sokat bejártunk. (Temesvári Imre)

A cserkészzet számomra rengeteg felejthetetlen gyerekkori élményt adott, amikre a mai napig jó szívvel gondolok vissza. (Temesvári Gergő)

Esperesi évek

Három ciklusban lehettem a Budapest-Déli Református Egyházmegye esperese. Az egyházi törvény csak ennyit tesz lehetővé. Esperesi szolgálatom ideje lefedi a rendszerváltás kezdetét és első tizenöt évét.

Nagy nehézséget jelentett munkám kezdetén az egyház ingatlanok visszaigénylése. Mindmáig csak egy tört részét kaptuk vissza!

Még nagyobb nehézség volt iskolákat alapítani és indítani, de a legfőbb feszültséget az iskolai hitoktatás kezdése jelentette, mert az iskolák élén álló igazgatók a szocializmus neveltjei voltak és javarészt nem örültek az egyházak megjelenésének az iskolában.

Első esperesi beszédemben kitűztem szolgálatom megvalósítandó céljait. Ezek pedig így hangzottak: új gyülekezeteket kell szervezni Budapesten, elsősorban a lakótelepeken, új templomokat kell építeni és a meglévő gyülekezeteket meg kell erősíteni.

Amikor átvettem az egyházmegye vezetését, ahhoz 24 gyülekezet tartozott, és amikor továbbadtam azt, akkor már 28. Templomokat építettünk és templomok építését kezdtük meg.

Nagykovácsi református templom

Esperesként a gyülekezetek gondozása, gondjaik hordozása, gondjaik megoldása, valamint új missziói munkatervék és módszerek „becsatornázása” a biblikus, református szellemiségbe voltak fő missziói szempontjaim.

Az évenkénti kötelező gyülekezeti látogatások (canonica visitatio) jó alkalmat biztosítottak a személyes lelkigondozásra is.

Mint esperes választott tagja voltam a legfőbb törvényhozó testületnek, a Zsinatnak is, több mint

négy cikluson át, valamint az Egyetemes Tanácskozó Zsinatnak és a Reformátusok Világszövetségének is, mint választmányi tagja. Részt vettem a Magyar Református Lelkészegyesület munkájában és szolgálatában a kezdetektől napjainkig. Előadó körúton szolgáltam feleségemmel együtt Amerikában és természetesen a Partiumban, Erdélyben, Felvidéken és Kárpátalján. Kárpátalján a kerület megbízásából a falut ellátó vízművet építettünk Mezőváriban a nagy árvíz után. Esperesi kötelességem volt az évente egyszeri egyhetes tudományos konferenciák, továbbképzések szervezése és vezetése Mátraházán és néha Tahiban is.

Máig működnek az általam indított kisköri teológus továbbképzések. Megtartjuk ma is az évenkénti egyházmegyei kórustalálkozókat. Megszerveztem a szöszékcserés szórvány vasárnapok megtartását, azzal a céllal, hogy az összegyűjtött perselypénzünkkel mindig egy-egy építkező megyei gyülekezetünket támogassuk.

Elindítottam a megyei kórházmissziót. A Nagybányai egyházmegyével testvér egyházmegyei kapcsolatot hoztunk létre, évente egy-egy találkozót szervezve a két egyházmegye gyülekezetei között.

Minden hónapban egyházmegyei tanácsulést tartottam, negyedévente lelkésztestületi gyűlést, évente egyszer közgyűlést vezettem. Minden hónapban az Egyházkerülthez mentem, ahol kerületi esperes-gondnoki értekezletek voltak és ahova minden alkalommal jelentést is kellett vinnem megyém életéről.

Esperesi szolgálatomat 2008-ban fejeztem be erzsébeti templomunkban, hiszen onnan indultam. Most, hogy mindezt leírtam (holott esperességem lelki dolgairól, nagyon sok eseményéről, harcokról... nem is tettem említést!) látom, hogy Isten nélkül, kegyelme, ereje, tanácsa és vezetése nélkül éppen úgy lehetetlen nagy feladat volt megvalósítani – gyülekezeti lelkipásztorságom és családom mellett –, mint biztos otthoni háttér, hűséges, helyettem is „húzó” munkatársak nélkül. Ezért csak Istené a dicsőség, mindenért csak Ővé a dicsőség!

2019. szeptember hó

Takaró Tamás
lelkipásztor

Hogy látták az esperesi szolgálatot a szolgatársak?

Kálmán Béla

1992-2009-ig beosztott lelkészként szolgált a gyülekezetben. Ő így emlékszik a Pesterzsébeten eltöltött évekre:

1992 októberétől kerültem a gyülekezetbe Tamás megkeresésére, hívására. Korábban is jártam már a gyülekezetbe, énekkarba, ifjúsági körbe, hiszen Édesapáink révén már évtizedek óta volt kapcsolat a családjaink között. (Ha jól tudom Tamás ifjú éveiben az egyik lelki vezetője Édesapám volt.) Péceli segédlelkészi évem végén keresett meg Tamás – aki akkor már egyházmegyei lelkészi főjegyző, esperes-helyettes volt – hogy olyan emberre van szüksége, akinek nyugodtan hátat fordíthat, és akivel együtt tud dolgozni, szolgálni. Akkor már az is benne volt a levegőben, hogy ő lehet/lesz a következő esperes. Bár a hívás a gyülekezeti beosztott lelkészi szolgálatra szólt, és 1996-ig döntően a gyülekezeti szolgálatban volt feladatom.

Hogy mit vittem magammal a Tamás mellett töltött évek után? Kérdéseden gondolkozva elsőként az jutott eszembe, ahogy szinte minden imádsága elején Istent megszólította Tamás: "Szerető mennyei Édesatyánk...!" Nagyon sokszor hallottam Tőle ezt, és azóta is a szívemben él ez a mondata.

Elhoztam magammal Tamástól egy életre az Istennek, az Ő Igéje által cselekvő hatalmába vetett feltétlen és rendíthetetlen bizalmat. Nemcsak Istentől áldott és mindig igen alapos készüléssel születő prédikációkat hallottam, de sugárzott Tamásból az a meggyőződés, bizalom, hogy Isten az Ő Igéje által cselekszik, és mindent az Ige által visz végbe, valósít meg. A mi dolgunk hűségesen, felkészülten és állhatatosan hirdetni Isten Igéjét, és az Ige által majd Isten megvalósítja terveit, akaratát. Legyen elvette a Mag, az Ige, és bízunk Isten cselekvő hatalmában, szeretetében!

Esperes melletti szolgálatról:

Az egyházmegyei lelkészi szolgálatba azután kerültem, hogy néhai Pándi János nyugalmazott lelkipásztor úr befejezte az Esperesi Hivatalban végzett szolgálatát. Addig is alkalmanként, mivel helyben voltam, kéznél voltam, ha sürgősen kellett

intézkedni, bevont Tamás a szolgálatba, de ennek ellenére teljesen ismeretlen terep volt számomra az egyházmegye adminisztrációja, a hivatal működése. Pándi nagytiszteletű úr tökéletes rendben adott át mindent, ez megkönnyítette a helyzetet.

Egy nagy budapesti egyházmegye élén, egyházkerületi és zsinati kötelességeken és feladatokon túl néhai Dr. Hegedűs Loránt püspök úr közvetlen munka- és szolgatársi körébe tartozott Tamás, akire így sok plusz feladat is hárult. Ebből következően a gyülekezeti munkából is több jutott rám, mint általában egy beosztott lelkészre. Az egyházmegyei munkában nehézség, de érdekesség és öröm is volt sok-sok lelkipásztorral, gondnokkal közelebbi kapcsolatba is kerülni. Az ügyek, levelek, stb. mögött megjelentek az emberek, a közösségek a maguk sok örömeivel, nehézségeivel együtt. Tamás és az egyházmegye vezetésének bizalma révén közelről láthattam, hogyan formálódik, alakul, növekszik egy ilyen közösség élete, és tanulhattam, hogy egy-egy személyen vagy gyülekezeten túl mindig a nagyobb közösség, az egyházmegye, az egyház egésze összefüggésében is kell gondolkodni.

Tamás vezetésével egy olyan közösség állt az egyházmegye élén, akiknek Krisztus és az Ő egyháza, valamint nemzetünk iránti igaz, mély elköteleződését és áldozatvállalását, szolgálatát egészen közelről láthattam sok éven át. Hálás vagyok ezért mindenekelőtt Istennek, valamint Tamásnak, hogy bizalmából ebben a szolgálatban részem lehetett!

Nt. Kiss László lelkipásztor egyházmegyei lelkészi főjegyzőként gyakorlatilag esperes helyettes volt sok éven keresztül nt. Takaró Tamás mellett. A közös munkára így emlékszik vissza:

„1991-ben kerültem a Pestlőrinc Szemeretelepi gyülekezetbe lelkipásztorként, ekkor ismertem meg Tamást. Már ismeretségünk kezdetén is pozitív emberkép alakult ki bennem Tamással kapcsolatban. Egy olyan embert ismertem meg benne, aki pontosan tudja, hogy mit akar, határozott ember pontosan tudja, hogy az egyházat meg kell újítani az evangélium és az igazságosság útján járva. Határozott látású egyházvezető volt, aki nagyon jól tudta kezelni az egyházmegye kérdéseit. Az Ő számára az esperesség nem pozíció, hanem szolgálat volt.

Ennek érdekében tudatosan építette fel az Egyházmegyei Tanácsot, annak tagjaival jó baráti kapcsolatokat ápolt. Rendszeresen szervezett baráti összejöveteleket, közös vacsorákat is. Célja volt olyan testvéri közösség létrehozása az egyházmegyében, akik mindent tudnak egymásról, gondokat és örömeiket is. Ennek volt köszönhető, hogy minden kérdésben jól meg tudtunk egyezni, senkiben nem maradtak rossz érzések egy-egy döntés után. Az Istennek alárendelt egységes vezetés megerősítette az egyházmegyét. Ezt a közösséget és annak ügyeit nagyon bölcsen igazgatta.

Ügyekben és gyülekezetekben gondolkodott, személyes kapcsolatait is ennek rendelte alá, nem törődve a gáncsoskodással sem. Jól oldott meg akár kényes ügyeket is.

A lelkészekkel igyekezett lelki kapcsolatot is kialakítani, sok-sok lelki beszélgetéssel, tanáccsal. Nem adminisztrátor volt esperesként, hanem pásztor.

Magyarságát és reformátusságát egyszerre élte meg, mindkettő iránt nagy felelősséget érezve.

Tamás esperesi éve alatt szaporodott egyházmegyéinkben a gyülekezetek száma (Svábhegy, Gazdagrét, Nagykovácsi, Soroksár – Újtelep), 24-ről 28-ra emelkedett. Új templomok épültek (pl. Külső Üllői út, Csepel Királyerdő, Kispest Rózsa tér, Pestszentlőrinc – Szemere-telep).

Meglévő templomok újultak meg. Tamás több épülő templom előkészítő munkájában vállalt meghatározó

szolgálatot (pl. Soroksár-Újtelep, Pesterzsébet-Szabó telep).

Pestszentlőrinc Szemeretelep református templom

Nagy hangsúlyt fektetett a határon túli gyülekezetekkel való kapcsolattartásra (ez erdélyi és kárpátaljai gyülekezeteket érintett). Ennek egyik fő eredménye a Budapest Déli Egyházmegye és a Nagybányai Egyházmegye között létrejött testvéri kapcsolat, amelynek keretében rendszeresen látogattuk egymást. Ennek a kapcsolatnak Takaró Tamás és Sipos István esperesek voltak a motorjai. Ugyanígy szívügye volt a lelkészképzés is, rendszeresen megfordultak teológus hallgatók gyülekezeteinkben gyakorlaton.”

Úrkút

Kedves Testvérek!

Nem könnyű több mint hét év építkezését röviden leírni. Talán egyszerűbb csak egy mondatban, vagy sok oldalon bővebben, részletesebb adatokkal is kifejezni a történeteket.

Egy mondatba összesűrítve Úrkúttal kapcsolatban az mondható el, hogy nagy csoda egy gyülekezet, de egy-egy ember saját életében is az, ha bármely dolgában nyilvánvaló lesz, hogy ott abban az Úr cselekszik, az Úr cselekedett akkor.

Röviden leírva a 2012 januári első látogatásunktól fogva Esperes úrral gyakran csak néztünk egymásra és mosolyogtunk, Isten hogy egyengette végig Úrkút elkészültét egészen napjainkig.

Csodákat éltünk át a kiválasztással, a megvételével, a tervezéssel, sok-sok saját gyülekezeti – közösségi munkákkal és a támogatásokból már megrendelhető, a szükséges építőmesteri munkákat elvégző idegen szakemberek kirendelésével is.

Úrkúton mostanra szinte teljesen elkészültünk 3 épületünkkel, a szabadtéri fedett színpaddal, sportpályával, parkolóval és új kerítéssel, kapukkal. Egyedül a volt bowling pálya hosszú keskeny épülete áll csak még az eredeti, megvásárolt állapotában, eddig felvonulási épületnek és raktárnak hasznosítva, nem zavarva nagyon a jelenlegi összképet, mivel nagyjából megújítjuk a nagyépületünk mögött.

Időrendi sorrendben először a kisépületünket vehettük használatba 2015 végére 6 szobával, mindegyikben saját fürdőszobával. Ezekben összesen 20 ágyat tudunk elhelyezni. A földszinten konyhát, női-férfi közösségi mellékhelyiséget, a tetőtérben 30 fős előadótermet tudunk kialakítani, itt is külön női-férfi mellékhelyiségekkel. A kisépület végső munkáival együtt készült el a nagyépületünk új földem és tetőszerkezete a külső szigeteléssel és nyílászáró cserékkel.

2016-2017 anyagilag szűkösebb időszak volt, de saját erőből is haladtunk az udvar csapadékvíz elvezetésével, a parkoló és a belső térburkolatok, utak kialakításával, új aszfalttréteg terítésével, valamint a nagyház már teherbíró földemén a tetőtéri szobák válaszfalazásával.

2017 végére készült el a speciális vízáteresztő gumi burkolatú sportpályánk, amit kivilágítással is felszereltünk az esti sportoláshoz és drain cső rendszerrel vezettük el a pálya alól a talaj- és csapadék vizet. A pályát körbe palánk és magas

háló védi a "szabadulni kívánó" labdák pályán tartásáért.

2018-ban kezdhettük el a nagyépületünk épületgépészeti és befejező szakipari munkálatait, valamint a szabadtéri színpad befedését és a mellette lévő kétszintes kis "toronyépületünk" külső-belső felújítását.

2019 nyarán kisebb-nagyobb műszaki kompromisszumokkal, természetesen fokozott figyelemmel, de már mind az öt ifjúsági táborunk itt tölthette a hetét és augusztus 31-én szombaton több mint 230-an (ennyi szék volt a nagyteremben) adhattunk hálát mindezekért gyülekezeti szeretetközösségben.

Ebben a nagyépületben a földszinten volt és meghagytunk eredeti kövezetével és eredeti nagyságában a 10x21 méteres nagytermet. Az épület közepén alakítottuk ki az előteret lépcsővel az emeletre és innen nyílóan helyeztük el a szükséges női-férfi közösségi mellékhelyiségeket. Az épület másik földszinti oldalán található az

étkező terem, valamint a konyha teljes felszereléssel és kamrával.

A tetőtéri emeleten 14 szobát tudtunk kiépíteni, mindegyikben saját fürdőszobával. A 14 szobában jelenleg 65 főre van ágy, de ezek mind rugalmasan pótagyazhatók is, ha szükség adódna rá.

A kétszintes toronyépületünkben alul felül egy-egy kisebb szoba van, melyet könyvtárnak, csendes beszélgetős, készülős szobáknak fogunk berendezni fotelokkal, íróasztalokkal, könyvespolcokkal.

Jelenleg az új kerítésünk, lábazat - támfalaink befejező munkái folynak és új kapuink is lesznek hamarosan, melyek szimbolikusan és valóságosan is tárva lesznek kedves gyülekezetünk minden lelki-testi felüdülésre váró tagja számára.

Mindenért hálát adva, szeretettel,

Brandenburg Sándor
főgondnok

**Az pedig az örök élet, hogy
megismerjenek téged”
(János 17:3.)**

Gyülekezetünk történetének fontos eseménye volt, amikor egyik testvérünk, Süle Zsuzsanna elhatározta, hogy legépebb az elhangzott igehirdetéseket abból a célból, hogy írásban is ki lehessen adni őket. Ezzel lehetővé vált az, hogy igehirdetéseket többször is elolvassuk, illetve eljuttassuk olyanokhoz is, akik nem voltak jelen a templomban, illetve nem tudják számítógépen

meghallgatni a rögzített istentiszteleteket. Ez a munka 15 évvel ezelőtt kezdődött, most az első legépelt ígehirdetést tesszük újra közzé.

Pesterzsébet, 2004. október 10.

Takaró Tamás, esperes

FÜGEFA

Lekció: Lukács 13, 6-9

És Jézus ezt a példázatot mondta: „Vala egy embernek egy fügefája szőlejébe ültetve; és elméne, hogy azon gyümölcsöt keressen, és nem találta. És monda a vinczellérnek: Ímé három esztendeje járok gyümölcsöt keresni e fügefán, és nem talállok: vágd ki azt; miért foglalja a földet is hiába?

Az pedig felelvén, monda néki: Uram, hagyj békét néki még ez esztendőben, míg köröskörül megkapálom, és megtrágyázom:

És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.”

Alapige: Lukács 13, 9

Jézus mondja: „És ha gyümölcsöt terem, jó; ha pedig nem, azután vágd ki azt.”

Egyszerű, egyértelmű, világos, jól érthető példázat van előttünk. Tulajdonképpen nem lehet nem érteni, és valójában nem is lehet félreérteni. Egy valóságos életképben mondja el Jézus az örök igazságot mindenkinek, aki olvassa vagy hallgatja ezt a példázatot. Bontsuk ki hát figyelmesen és próbáljuk meg összegyűjtögetni mindazokat az ajándékokat, amelyeket Jézus ebbe az igazságba, ebbe a példázatba a mi számunkra nekünk címezve elhelyezett.

Három üzenetet fogok kiemelni és a szívetekre helyezni.

Először a fügefáról lesz szó. Azután a Gazda és a Vincellér beszélgetéséről, ugyancsak a fügefáról. És végül a Vincellér tetteiről a fügefáért. Könnyű lesz követni.

Nos, hát először a fügefáról. A kép egy Izraelben jól ismert növényről, fáról szól a fügeről, amelyik egy évben legalább kétszer termett. Az volt a normális és természetes, hogy legalább egy évben kétszer lehetett fügét szüretelni a fügefáról. De volt úgy, hogy többször is. A példázatban azonban egy olyan emberről beszél az Úr, aki viszont nem termett egyáltalán. Nemhogy kétszer, vagy háromszor, hanem nem termett egyáltalán. És kedves testvérek, e példázat értelmében mindnyájan kivétel nélkül Isten szőlőjébe, ebbe a világba ültetett fügefa életek

vagyunk. Akiktől joggal várhatja el az, aki ide plántált, ide ültetett bennünket ebbe a világba, akinek köszönhetjük az életünket, - joggal várja el tőlünk, hogy mint az Ő általa ültetett fügefa, az életünk gyümölcsöt teremjen.

Ezt húzzuk először alá, hogy Isten akaratából vagyunk. És rögtön tegyük hozzá, hogy itt, ebben a gyülekezetben is, és ott ahol élek. Nincs véletlen. Nem dönthettek a fügefák, hogy hova plántáltatnak. A Gazda eldöntötte és beültette őket. És a fügefák nem válogathattak. Egyetlen fügefa sem mondhatta a gazdának, hogy tegyél engem egy földrésszel arrébb. Vagy csak egy házzal, vagy csak egy méterrel is arrébb. A Gazda oda ültette a fügefáit, ahova akarta. Ahol ő jónak gondolta. Azt is tudni kell, hogy minden az Istené, az a föld is ahova ültette a fügefát, meg a fügefa is. Mi mindnyájan Isten tulajdona vagyunk, testestől-lelkestől, mindenestől fogva. Nyilvánvaló, hogy az ő szőlőjébe a Gazda sok-sok fügefát ültetett, de mindig csak egyről beszél. Egyes számban. Azt jelenti ez testvérek, hogy csak az hallgatja, és csak az értheti jól ezt a példázatot és a mai ígehirdetést, aki úgy hallja és úgy érti, hogy magára gondol. Te vagy az a fügefa, akit Isten a maga szőlőjébe ültetett. Én vagyok az a fügefa. Mint ahogy látod, most is sokan vannak itt, mégiscsak egy valakiről beszél, mégiscsak egy fáról beszél. Nem véletlenül. És akkor ülsz most jól a helyeden, és akkor vagy jó állapotban lelki értelemben is arra, hogy meghalld az üzenetet, ha így hallgatsz mostantól kezdve. Az az egy fügefa, amelyikről Jézus beszél az nem más, hanem én vagyok. Én vagyok, akit Isten éppen oda ültetett ahol az életem zajlik. Ezért úgy kell élned, mintha Isten munkájában minden rajtad múlna egyes egyedül. Otthon a családban éppen úgy, mint ebben a gyülekezetben. Mintha minden egyes egyedül rajtad múlna.

Ne haragudjatok ezért a nagyon személyes megjegyzésért, de én a héten bejöttem ebbe a templomba és az Úr asztalán egy kis változás volt a múlt héten. Terítőt is próbáltuk, és ahogy visszarakattak a dolgok, látjátok a Biblia nincs a helyén és a másik könyv sem. Arra gondoltam nem nyúlok hozzá. Megvárom, lesz-e olyan, aki észreveszi, hogy az a kétkötetes Biblia nincs a helyén. És föláll, odamegy és megteszi azt, hogy a helyére húzza.

Egy fügefáról beszél Jézus. Úgy kell élnem, hogy az enyéim között, a gyülekezetben, az otthonomban, Isten munkája csak rajtam múlik. Egyedül. Egyes egyedül. Mert mindig csak egy fügefáról beszél Jézus. És mindig csak egyről, egytől várja, hogy teremjen gyümölcsöt. Ne nézd a többi hívőt. Tanuld

meg, hogy téged néz Jézus. Téged néz. Ne várd, hogy más mozdítsa meg. - Itt marad egyébként a Biblia, nem fogok hozzányúlni. - Te mozdítsd meg. Ne nézd a többi hívőt, mert Isten téged lát egyedül, így gondolkozz magadban. Ne is mérd soha magad a másik fügefához. Abból mindig ítélet születik.

Kedves testvérek, nagyon fontos megértenünk, Isten meggondolja, hogy egy fügefát hova ültessen. Jól meggondolja. A te esetedben is nagyon jól meggondolta, hogy hova ültessen. És nem tévedett, amikor pont oda helyezett ahol vagy. Nézz egyszer így körül. Egyszer az életedben nézz így körül. Nézz így körül otthon, a gyülekezetekben. Lásd egyszer így magad és lásd a környezetedet. Isten nem tévedett, amikor engem pont ide ültetett. Nem tévedett. Ezért ne legyél elégedetlen a helyeddel.

Sokunknak van kertje, velem együtt. És sokan ültetünk, ültetünk fát. Ugye meggondoljuk, hogy hova tegyük? Hűvösebb helyre tegyem-e, napfényesebb helyre tegyem-e, hol a legjobb ennek a fának, hogy majd teremjen. Ha mi egyszerű emberek meggondoljuk, hogy hova ültessünk egy fát, hogy annak minden a legjobb legyen ahhoz, hogy bőven teremjen, gondolatok pont az Isten ne gondolta volna meg, hogy hova ültesse az életemet? Hogy a leggazdagabban teremjen? Jól meggondolta azt a Gazda. Hidd el, hogy Isten olyan helyre tett ahol belső lelki életed a legcsodálatosabban bontakozhat ki. Pont olyan helyre tett, ahol az egész lelki életed a legcsodálatosabban bontakozhat ki. A legragyogóbban bontakozhat ki, pont ott. Ahol a legtöbb gyümölcsöt tudja teremni, pont oda helyezett. Ezért döbbenetes a példázatban, mikor azt mondja: ide járok három éve és nincs semmi rajta. Mert az Atya nem tévesztette el. Jól meggondolta, hogy a fügefa életedet hova plántálja. Ezért ma - ezen az istentiszteleten -, amit talán még soha nem tettél meg, tegyél meg. Adj hálát Istennek rendelt helyedért és a környezetedért. Köszönj meg mindenkit, adj hálát Istennek, hogy pont ott vagy. Tudta az a drága Atyai kéz hogy hová helyezett téged.

Sok ember életében egy perc alatt minden megváltozna, ha el tudná fogadni a helyét. De a legtöbben lázadoznak a helyük ellen. Másként mondom: a sorsuk ellen. A föld ellen, az éghajlat ellen, a lelki miliő ellen. Egy perc alatt minden megváltozna, ha el tudnánk fogadni a helyünket.

Tudod miért vagy pont ott? Azért vagy pont ott, hogy a szíved és az életed azokon keresztül változzon meg, amiket ott át kell élned. Isten országába majd csak így jutsz be. Azért vagy pont ott.

És nézzétek e példázat szerint milyen türelmes a mi fügefa életünkhöz a Gazda. Időről időre előjött és időnként körbejárta a fügefát és megnézte, van-e már végre rajta gyümölcs.

Nos, kedves testvérek, a mi legközelebbi gyümölcs-szedőink a családunk. Sokat beszélünk a családról. Minél inkább megromlik egy társadalom erkölcsében, gondolkodásában, életvitelében, akkor újra egyre többet kezdünk beszélni a családról. De azt látom, hogy inkább csak beszélünk róla. Isten Igéje azt mondja, hogy a legközelebbi gyümölcs-szedők a családunk. A szüleink, a társunk, a gyerekeink, a barátaink, a közösség tagjai. Ők a legközelebbi gyümölcs-szedők. Találnak-e ez a nagy kérdés. Testvérek! Itt kell megjegyezni azt is, hogy nincs a Bibliában szó arról, hogy a gyümölcsöt kíméletesen kell leszedni. Lehet, hogy szedik rólad úgy, hogy fáj! Mert közben hullanak a levelek, törnek rajtad az élet-ágak, a gallyak, a hajtások, de végül is a kérdés az találnak-e rajtunk gyümölcsöt. A szeretet, a türelem, a megbocsátás, az irgalom, a békesség, a másikért való élés, a szolgálat, a látó szem gyümölcsei. Találnak-e rajtunk? Mert ezért vagyunk, és ezért vagyunk éppen ott, ahol vagyunk. Úgy nézz ez után otthon körül, hogy mindenki rólam szeretne szedni. Mindenki. Rólam szeretne szedni. Gyümölcsöt. Talál-e?

Az emberek várják, Isten meg keresi rajtunk. Az emberek várják, de Isten keresi rajtunk. És szomorú, amikor ki kell mondani: És nem talált.

Az első üzenetet összefoglalhatjuk így: Isten helyezte oda az életedet ahol vagy. Éppen azok közé, akik között élsz. Nem tévesztette el. És ott várja tőled, hogy az életed gyümölcsöt teremjen.

A második: a Gazda, az Isten és a Vincellér, azaz Jézus beszélgetése a fügefáról. Erre figyeljünk másodszor.

Minket nagyon tud izgatni, hogy mit beszélnek rólunk az emberek. Roppant érzékenyek vagyunk rá. Vajon mit is mondhatnak a hátam mögött én rólam az emberek? Hátha még látom, hogy összesúgnak, vagy villan a szemük, mikor arrafelé nézek. Óh de tudja izgatni a hiúságunkat. Mert ez a hiúságunk. Vajon mit is beszélgethetnek rólam az emberek? De jó lenne kihallgatni egyszer! Testvérek! Teljesen lényegtelen hogy az emberek mit beszélgetnek rólunk. Egyáltalán nem érdekes. De van valami, ami nagyon fontos. Hogy amikor beszélget az Atya és a Fiú, a Gazda és a Vincellér rólad akkor mit beszélnek. Az, hogy az emberek mit mondanak nem érdekes kérdés. De az hogy a Gazda mit mond meg a Vincellér, az Atya és a Fiú, Isten és Jézus mit beszélgetnek én rólam, az igen. Az fontos.

Látjátok, minket az izgat, hogy két ember mit traccsolhat vajon rólam, ha egyáltalán rólam beszél. És milyen kevésbé érdekel, hogy vajon ha az Atya és a Fiú beszélget rólam, mi hangzik el. Pedig ez a fontos, ez a döntő. Mert beszélgetnek a fügefá életéről. Vedd tudomásul. Beszélgetnek. Beszélgetnek az én fügefá életemről. Beszélgetnek az Atya és a Fiú, Isten és Jézus a te fügefá életéről is.

Nos, hát mit mondott a Gazda a Vincellérnek, a közbenjárónak a fügefáról? Azt mondta: Évek óta ide járok már. Türelmesen várok. Évek óta keresek. De gyümölcsöt rajta nem találok. S kimond itt a Gazda egy félelmetes szót, és ez így hangzik: hiába! Hiába! Ez hiába foglalja a földet ahova tettem. Ez hiába van ott, ahova helyeztem. Ez egy hiába való élet. Van, de minek van itt? Mert ha nincs rajta gyümölcs soha, akkor ez egy hiába való élet. Vágd ki! - mondja a Gazda a Vincellérnek.

Talán te pedig csendben azt mondd, talán már évek óta: ha nem pont ott élnék ahol élek, biztos teremnék. De abba a földbe ahova Isten engem tett nem lehet teremni. De olyan fák között ahova Isten engem beültetett olyan emberek között nem lehet teremni. De olyan lelki klímában ahol én élek ott nem lehet teremni. Bárcsak ne oda tettél volna. Bárcsak ne olyan körülmények közé ültettél volna. Bárcsak ne azok vennének körül, akik körülvesznek. Bárcsak más emberek közt zajlana az életem. Teremnék én Atyám! Böven! De itt? Így? Ilyen körülmények között?

Testvérek! Húzzuk alá még egyszer, a fügefá terméketlenségének oka nem a helyben van, ahol van. Csendben gondoljuk végig, hány éve jár a Gazda a mi életünkhöz is türelmesen. Végtelen türelemmel. Keresi a gyümölcsöt. Ott, ahova tett. És nem talál. Miért jár istentiszteletre? Miért olvas Bibliát? Miért imádkozik? Miért mondja magát vallásosnak, keresztyénnek? Ha rajta gyümölcs nincs. Szomorú, de joggal mondja a Gazda a Vincellérnek: Vágd ki! A párbeszéd másik szereplője, a Vincellér is megszólal, és azt mondja: Uram adj még neki egy évet! Adj még neki egy évet! Adj neki időt, adj neki esélyt! Én meg mindent megteszek azért, hogy mégis termővé forduljon az élete. De légy még kegyelmes hozzá! Légy még irgalmas hozzá legalább egy évet! Van nekünk egy csodálatos, egyetlen közbenjárónk Istennél. Ez a Vincellér Jézus.

Ezért harmadszor, nézzünk most a Vincellérre, Jézusra. Először azt hadd mondjam róla ebben az összefüggésben, hogy a mi Megváltó Urunkkal, Krisztus Jézussal élete során bármit tettek ott ahova az Atya helyezte, mindig termett az élete. Bármit

tettek vele. Pedig szörnyű volt a föld és a körülmények is ahova helyezte őt az Atya. Pedig durvábban senkiről nem szedtek gyümölcsöt. Mert azt olvassuk: meggyalázták, megvádolták, megköpdösték, megverték, megalázták. És mégis teremte, termette a szeretet gyümölcseit ez a Jézus. Micsoda durván szedegették róla a gyümölcsöt! De a gonoszért jóval fizetett. Nos, ez a csodálatos Vincellér Jézus könyörög a gazdának: Uram adj neki még egy évet! Legyél hozzá türelmes! Minden terméketlen fügefá életért Jézus könyörög. És közbenjár érted is, értem is. Azt olvassuk a Szentírásban, hogy most is könyörög érettünk miközben itt ülünk ennek a templomnak a csendességében. Van, aki közel áll hozzánk és könyörög érettünk, és az ő imáit meghallgatja az Atya. Könyörög azért, hogy végre teremjen az életem hogy gyümölcsöt hozzon. Így mondja az Írás: kimondhatatlan, esedezésekkel könyörög türelemért. Atyám ne vágd még ki! Nem tudjuk, hogy az az egy év kinél mit jelent. Adj neki még időt Uram! Könyörgök érte. De jó tudni, hogy valaki könyörög a terméketlen életünkért, hogy gyümölcs-termőre forduljon. Jézusnak van türelme hozzánk. Az igazságos Istennél könyörög a kegyelmes Jézus. Teéretted. Azért, hogy ne úgy cselekedjen velünk az Isten, ahogy érdemelnénk. Tudjátok, mit érdemelnénk? Kívágni! Ezt érdemelnénk. És Jézus könyörög kegyelemért. Hagyj békét néki! Hagyj békét néki! Hát ezért van békességed. Mert Jézus ezért könyörög. Atyám hagyj békét még néki! Adj még esélyt neki! De Jézus nemcsak figyeli fügefá életünket, nemcsak könyörög életünkért, hanem tesz is érte. Azt mondja: körös-körül megkapálom és megrágyázom; tisztítom, lazítom, táplálom. Ezt jelenti ez a kép. Termővé lesz az élete, ha megtisztíthatom gáztól, gyomtól, élet-erőket elszívó bűnöktől. Ha megtisztíthatom. Ha a kemény szívét fellazíthatom, amelyik olyan kemény velem szemben. Adj még neki Uram időt és én közben megpróbálok mindent megtenni érte. Mindazt, ami elszívja az életerejét, hogy teremjen, azt kivágom, ha ő is akarja, ha ő is engedi. Kemény szívét elkezdem föllazítani és táplálom az Igével. Uram, adj neki még esélyt! Engedd, hogy ezt végigcsináljam még, s aztán ha nem terem, csak azután vágd ki! Befejezésül ezt húzom alá: türelmi időben élsz. Húzd alá te is magadnak. Türelmi időben élek. De az idő egyszer lejár. Türelmi időben élek. Engedd magad megtisztítani. Engedd minden ellenállásodat fellazítani Istennek. És táplálkozz Jézus beszédével. Óh, mennyi gyümölcsöt kellett volna már teremni! Mennyi

gyümölcsöt kellett volna már teremni! És még ez a Biblia sem került a helyére. Mennyi gyümölcsöt kellett volna már teremni! Hányan mentek el koldusként és szegényen mellőlünk! Háltak éhen és szomjan! Mert rajtunk gyümölcsöt nem találtak. Hány házasság ment tönkre! Hány gyermek fordult lélekben szembe apjával, anyjával! Mert gyümölcsöt keresett és nem talált. Hány emberi, baráti, gyülekezeti kapcsolat szakadt, romlott meg! Mi minden jutott válságba már! Mert régóta gyümölcsöt kéne teremnünk! De rajtunk se Isten, se ember nem talál. A te fügefá életedről beszélt Jézus. Szeretné megtisztítani, fellazítani, táplálni. Engedd meg neki. És életed termőre fordul.

És legvégül annyit még, hogy megbátorítsak mindenkit. Nincs itt senki ebben a templomban, egy sem, akiben ezt a jót, ne kezdte volna el a Vincellér. Te is az vagy. Benned is elkezdte a jót. És végig is akarja vinni. De nem mindegy ám, hogy milyen úton! Elkezdte benned a jót. És termőre akarja fordítani az életedet. De nem mindegy hogy milyen

áron! Hogy milyen bukásokon, szégyeneken, csődökön, mélységeken át! Mert akkor is el fogja végezni! Nem mindegy, hogy milyen törettetéseken át! Milyen gyalázatokon át! De el fogja végezni! És nem is haragudhatsz rá, majd csak dicsőítheted őt. De azt akarja, hogy gyümölcsöt teremj. Mert ezért plántált, ültetett, életet adott és helyezett oda, ahol vagy. És elkezdte benned a jót! Dicsőség érte! Sóvárogva vágyakozza a szíved: Isten termő gyümölcsfája legyek! És Uram, ha ehhez az kell, hogy tisztítson a te kapád, hát tisztítson! Lazítsa a Te kegyelmed az én kőkemény szívemet! Hogy lazuljon, és táplálkozzon az én életem a Te beszédeddel, ám jöjj hozzám közel! Ha gyümölcsöt terem, jó – mondta végül Jézus. S ha nem, akkor ki kell vágni. Mert lehet tudatosan nem gyümölcsöt teremni is.

Adja meg nekünk az Úr, hogy akarjunk mindnyájan termő fügefája lenni!

Ámen

A gyülekezet az úrkúti konferenciaközpont átadásán

Gyülekezeti hírmondó: a Pesterzsébet Központi Református Egyházközség kiadványa.

Cím: 1204 Budapest, Ady Endre u. 81. 283-00-29 www.pkre.hu

Felelős szerkesztő: Pappné G. Judit

Felelős kiadó: Takaró Tamás esperes, lelkipásztor